

Тази седмица Брижит Макрон отваря сърцето си в първо официално интервю след избора на Еманюел Макрон за президент на Франция. Възможност за нея да повдигне завесата на една любовна връзка, която вълнува толкова много.

Предлагаме ви част от ексклузивното интервю за френското издание на списание "Elle", което излиза на пазара този петък.

"Elle": □ Кога разбрахте, че връзката ви се трансформира?

Брижит Макрон: Мисля, че когато работихме заедно по пиесата на Едуардо де Филипо, "Изкуството на комедията". Пишихме всяка петък вечер, а от събота чаках с нетърпение следващия петък. Не разбирах защо. Струваше ми се толкова абсурдно.

"Elle": Опитавте ли се да устоите?

Брижит Макрон: Да. Аз бях тази, която каза на Еманюел да замине за Париж, за да завърши образованието си. Знаех, че е за негово добро. В онзи момент нямаше нищо между нас, но клюките започнаха. Мислех единствено за децата ми, Себастиан, Лоранс и Тифани. Не ме интересуваше никой друг.

"Elle": Как преживяхте клеветите, ненавистта към възрастовата ви разлика се възобнови отново по време на кандидатпрезидентската кампания?

Брижит Макрон: Тежко, но всеки път си казвах: "Тежко ти е, но си мълчи." После всичко минава.

"Elle": Кой беше най-тежкият ви момент в тази история?

Брижит Макрон: Непрекъснатите разстояния, които ни разделяха физически до 2007 г. Но през този период си пишехме страшно много.

(adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({});

"Elle": Чувствате ли се като "нарушител", като човек, който е извършил нещо нередно?

Брижит Макрон: Не, изобщо. Защото тази история се разви прогресивно. Накарах постепенно семейството ми да разбере, че любовта ни има бъдеще. Еманюел направи същото със своето семейство. Не разрушихме всичко по пътя си, но засегнахме доста неща.

При всички случаи разделите причиняват поражения. Децата са тези, които най-често

страдат. Знам, че причиних болка на моите деца. Това е нещото, за което най-много се упреквам. Но не можех да не го направя.

Има моменти в живота, в които вземаме жизненоважни решения. За мен това беше едно от тях. Всъщност, 20 години разлика не значат нищо.

Разбира се, закусваме, аз - с моите бръчки, той - със своята свежест, но такъв е животът.

Ако не бях направила този избор, щях да пропиляя живота си. Имах много щастливи моменти с децата си, но в същото време чувствах, че трябва да изживея тази любов, за да бъда наистина щастлива.

Източник: edna.bg